

Petrenko omfamnar Mahler

Philharmonie, Berlin, 25 januari 2020

Gustav Mahler: Symfoni nr 6 a-moll

Berliner Philharmoniker

Dirigent: Kirill Petrenko

Det finns konsertupplevelser som präglar musiklyssnandet och närmast blir till fysiska minnen. I recensentens öron ljuder fortfarande framföranden av **Gustav Mahlers** sjätte symfoni med James Levine och Wiener Philharmoniker samt den unge Simon Rattle med City of Birmingham Symphony Orchestra.

När symfonin nu framförs med Berliner Philharmoniker, gör **Kirill Petrenko** det inte lätt för sig. Företrädaren Simon Rattle debuterade med orkestern med just Mahler sexa och den blev också hans svanesång när han avslutade sin artonåriga period som chefsdirigent. Själv har Petrenko tidigare gjort hela Mahlercykeln i Bregenz. I München ledde han dessutom ett par av symfonierna

vid Bayerska Statsoperans akademikonsserter.

Tragisk eller inte, så intar Gustav Mahlers sjätte symfoni en särställning för många musiker och lyssnare. Musiken kan uppfattas som en närmast tvångsmässig vision av undergången. Marscherna återkommer ständigt, i scherzot lyckas kompositören med konststycket att tur och retur förvandla en idyllisk ländler till en marsch. I sista satsen förvrids till och med minnet av de avlägset klingande koskällorna från första satsen och den annars så jovialiskt klingande bastuban förvandlas till en bärsärk. I upprepade klimax slungas så kistlocket på med den stora hammaren som komplement till slagverket. Tillflykten från detta drama ligger i det korta andantet, en pendang till femte symfonins adagietto om man så vill.

Petrenko tillskrivs omdömen som osentimental och pedant, en dirigent som närmast fanatiskt repeterar ända intill konsserternas början. En del kritiska röster önskar att han kunde ta ett steg tillbaka och låta musiken flöda utan att hålla greppet så hårt under framförandena. Vete sjutton om det är en rättvis beskrivning. Här, i Mahlers svallvågor, lutar sig Petrenko ofta tillbaka och låter orkestern spela av sig själv, inte minst i andantet som klingar skört och oändligt vackert. Och det går raskt undan, med under åttio minuter sätter Petrenko ett märke utan att det för den skull känns alltför hastigt. Hans ackurata instudering ger som vanligt utdelning i frilagda klanger och rytmiska effekter. Detaljer som förblir fördolda även med storheter som Rattle på pulten. Här och nu i första och sista satsens återkommande klimax, förblir transparensen och klangrikedomen permanent, utan minsta slagg. Orkestergrupperna briljerar på en nivå som visar hur snabbt man har tagit till sig den nye chefdirigentens arbetssätt. Kärleken till värvet är ömsesidig och publiken kvitterade med hyllningar som pågick långt efter det att orkestermusikerna lämnat podier.

Detta var en konsert i linje med Mahlers uppmaning: "Tradition är inte tillbedjan av askan, utan bevarandet av elden".

Alexander Husebye